SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 7 AUGUSTUS 1941

AAN EEN BOOM ZO VOLGELADEN

(Tekening B. ten Hove

BARENDJE BEZEMBINDER

(Tekeningen Laura Kuiper

....die hem Barendje Bochel noemden, en hem najouwden, als hij in het dorp kwam.

Aan het einde van het dorp stond een klein huisje, en in dat huisje woonde Barendje Bezembinder. Barendje was een klein mannetje, zo groot, of liever, zo klein als een dwerg. Hij verdiende z'n kostje met bezembinden en kwam maar zelden in het dorp. Barendje had kromme benen, een heel lange baard, die bijna tot z'n knieën reikte en een veel te grote neus. De mensen waren eigenlijk een beetje bang voor hem. Misschien wel omdat hij, als zij hem op de hei of in het bos tegenkwamen, op een kabouter uit een sprookje leek. Er waren zelfs dorpskinderen, die hem Barendje Bochel noemden en hem najouwden, als hij in het dorp kwam. Dat waren natuurlijk de heel domme en brutale kinderen, die laf genoeg waren om zo'n oud, zwak mannetje lastig te vallen. Daarom ook was Barendje buiten het dorp gaan wonen. Daar had hij het rustig en behoefde niet altijd kwajongens te ontmoeten, die hem nariepen.

Ach, als die onnadenkende kinderen geweten hadden, welk een braaf mens dat kleine, onooglijke mannetje was, ik denk dat ze hem dan wel met rust zouden hebben gelaten. Maar ja, het is al vele, vele jaren geleden, dat Barendje leefde en in die oude tijd waren de kinderen nu eenmaal vreselijk dom.

Rosalinde, z'n kleindochter, die bij hem inwoonde, had ze wel kunnen vertellen, hoe goed Barendje was. Rosalinde had al heel jong haar ouders verloren en nu woonde ze bij haar ouden grootvader in. Zij was voor hem de vreugde en het geluk van z'n oude dag, want waar Rosalinde was, daar scheen de zon. Geen vriendelijker en geen schoner meisje was in heel het dorp te vinden.

„Het is wonderlijk," zeiden de mensen vaak, „dat in dat kleine huisje buiten het dorp de lelijkheid en de schoonheid wonen." Maar met dat al konden ze den ouden man niet lijden om z'n lelijkheid en Rosalinde niet om haar schoonheid.

Rosalinde was even verstandig als mooi en goed, maar toch wilden de dorpelingen zich niet met haar bemoeien, omdat ze de kleindochter van Barendje Bezembinder was. Zo kwam het ook, dat ze nooit iets van Rosalinde kochten, als deze met haar stalletje op de markt stond. Het waren alleen de vreemdelingen, die van het eenvoudige, vriendelijke meisje kochten. Op zekere dag waren er echter maar weinig vreemdelingen in het dorp geweest en dus had Rosalinde bijna niets verkocht. Omdat ze vreesde, dat de boter zou bederven en de broodjes oud en droog zouden worden, gaf ze een groot deel van haar koopwaar weg aan bedelaars en andere, arme mensen, die toevallig voorbijkwamen. Mistroostig ging Rosalinde naar huis en vertelde grootvader van haar tegenslag.

„'t Is allemaal om mij, dat de mensen niet van je willen kopen, lieve Rosalinde," zei de oude man bedroefd. „Waarom moet je zoveel verduren om mij? Ga toch naar de stad en zoek daar een bezigheid. In de stad kent niemand mij en daar zal dus iedereen vriendelijk tegen je zijn."

Rosalinde zag de vochtige ogen van grootvader, toen hij deze woorden sprak en antwoordde: „Neen, grootvader, dat doe ik nooit! Als de mensen hier in het dorp niet van u houden, moeten ze ook maar niet van mij houden."

De volgende morgen echter beleefde Rosalinde een nieuwe en nog grotere teleurstelling. Omdat ze de vorige dag haar koopwaar had weggegeven, verbood de marktmeester haar een plaats op de markt in te nemen. Het had de afgunst en de ontevredenheid van de andere kooplieden gewekt, dat Rosalinde alles eenvoudig had weggeschonken. Ze hoonden haar nu en vonden, dat de kleindochter van Barendje Bezembinder heus niet zo royaal had behoeven te doen. Slechts de bedelaars prezen de goedheid van Rosalinde. Een arm vrouwtje kwam naar haar toe en sprak zo luid, dat alle omstanders het konden horen:

„Wees niet bedroefd, Rosalinde. Eéns zal de dag komen, dat je goedheid zal worden beloond, dat iedereen je zal eren en prijzen. Want nog nooit heeft het kwaad over het goede gezegevierd."

Alle aanwezigen begonnen luid te lachen, toen het stumperige, oude vrouwtje zo sprak. Hoe kon ze immers zo dwaas zijn te voorspellen, dat het kleindochtertje van Barendje Bezembinder nog eens zou worden geëerd! Neen, aan sprookjes geloofde niemand, die stonden alleen maar in boeken.

De dorpelingen hadden de grootste pret en keken minachtend naar Rosalinde. Alleen één marktbezoeker, die het hele voorval had aangehoord, lachte niet.... Hij was een eenvoudig gekleed heer, een vreemdeling misschien, zoals er zo dikwijls in het dorp kwamen. Maar nog diezelfde avond klopte hij aan de deur van grootvaders huisje en vroeg binnengelaten te worden.

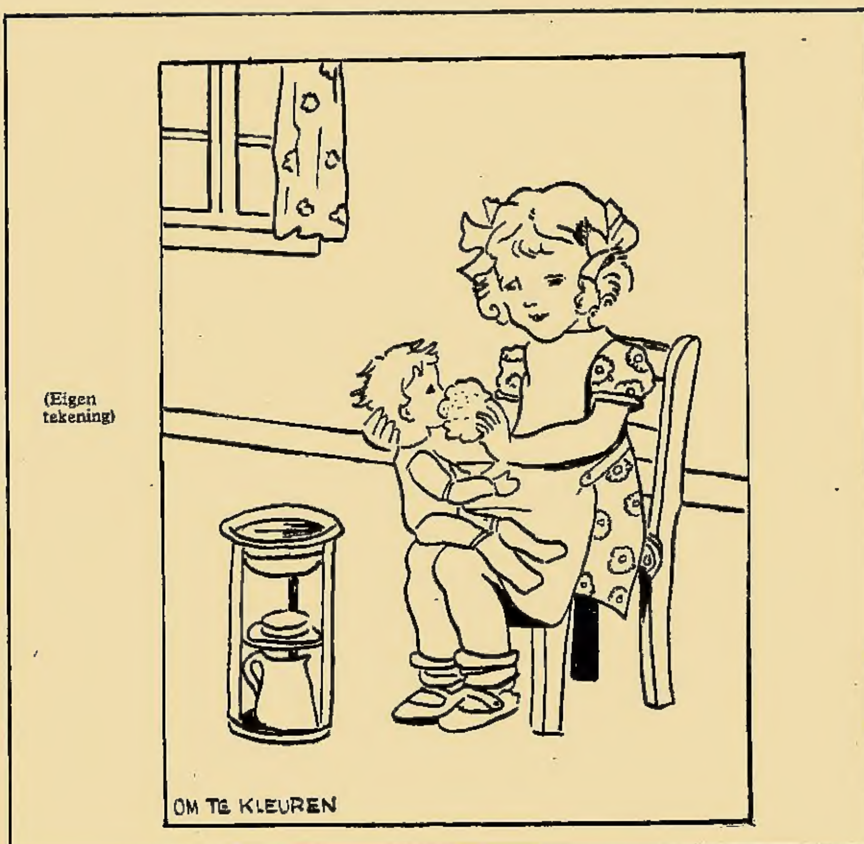
„Ik ben prins Waldemar," zei hij, „en ik reis sedert lang het land door, om het vriendelijkste en liefste meisje te zoeken. Ik heb alles gezien en gehoord wat zich vandaag op het marktplein heeft afgespeeld en ik geloof....

dat ik nu niet langer meer behoef te zoeken. Ik vraag Rosalinde tot vrouw."

Grootvader keek erg ongelovig en Rosalinde niet minder. Was deze eenvoudige bezoeker prins Waldemar? Ze hadden zich een echten prins heel anders voorgesteld! Wel hadden ze nog nooit een prins gezien, maar dat hij zo, als een gewoon man gekleed was.... neen.... neen....

Toen de prins naar de ongelovige gezichten van het tweetal keek, scheen hij hun gedachten te raden en begon hartelijk te lachen.

„Natuurlijk zou iedereen mij vriendelijk en voorkomend hebben bejegend en ik zou de mensen, om zo te zeggen, alleen op z'n Zondags hebben gezien, als ik mij als een echten prins had gekleed," legde prins Waldemar uit. „Maar daarom juist draag ik de kleren van een eenvoudig man. Zó heb ik de mensen kunnen horen en zien, zoals ze inderdaad zijn en dat is ook de reden waarom ik nu hier ben. Rosalinde is, dat weet ik nu wel zeker, het lieftalligste en verstandigste meisje in m'n land en daarom vraag ik haar tot vrouw."

(Eigen tekening)

„O, verstandig en lief is ze zeker," antwoordde de oude man, die maar niet kon begrijpen welk geluk Rosalinde te beurt viel. „Ze is het zonnetje in m'n kleine huisje. Maar dat ze nu ineens prinses moet worden.... dat is niet mogelijk, dat is niet denkbaar!"

Prins Waldemar was het echter in dit opzicht niet met Barendje Bezembinder eens. De volgende morgen reeds, zodra de zon aan de hemel verscheen, trokken herauten op vurige paarden van dorp tot dorp en verkondigden met klaroengeschal aan het volk, dat prins Waldemar Rosalinde, het liefste meisje van het land, tot vrouw gekozen had.

Ze hoonden haar nu....

Als een prinses uit Sprookjesland reed Rosalinde in een door twaalf schimmels getrokken koets door het dorp. Naast haar zat de gelukkige prins, een bepluimde hoed op het hoofd en gehuld in een purperen, met goud bestikte mantel. Op het marktplein van het dorp gekomen liet de prins halt houden en alle kooplieden en aanwezige dorpelingen bogen diep.

„Leve prinses Rosalinde!" juichte het verzamelde volk. Op een stil plaatsje van het marktplein, tegen een boom geleund, stond glimlachend het oude vrouwtje, dat gisteren zo'n wonderlijke voorspelling had gedaan.

De prins stelde voor, dat ook grootvader op het slot zou komen wonen, maar die zei: „Ik ben een oude man, ik hoor bij m'n kleine huisje en m'n bezems, laat mij maar hier blijven."

Dat hij echter voortaan geen zorgen meer kende en niet meer werd nageroepen, maar eerbiedig gegroet als hij door het dorp kwam, kun je zeker wel begrijpen!

Hoe het verder met prins Waldemar en prinses Rosalinde ging? Wel, zoals in alle sprookjes, leefden ze nog lang en gelukkig.

WILLY SCHERMELÉ

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

in geuren en kleuren en flink overdreven, vertelde de agent hoe hij Tommie had gesnapt. Misschien was het de robijnendief wel. „H'm," zei de sultan, „dat zal ik wel eens uitzoeken!"

Voorlopig werd Tommie jongste bediende bij den sultan en moest hij de pijpen stoppen van den vorst, schoenen poetsen, kachels aanmaken, en al die prutskarweitjes meer.

Hij kreeg ook een echt Turks costuum aan, met een tulband op zijn hoofd. Iedere dag bedacht hij een nieuw plannetje om te ontvluchten, maar hij werd flink bewaakt.

Op een dag kwam generaal Krakebeen terug. Die had opdracht gekregen om de gestolen robijn op te sporen. Maar de arme generaal had hem niet kunnen vinden.

De sultan was vreselijk boos; en de arme generaal dacht dat zijn laatste uur geslagen had. Tommie had erg medelijden met hem en ging naar zijn vriendje Achmed.

Die vertelde hem precies hoe het gegaan was met de robijn. De sultan had de steen even in de vensterbank gelegd om hem op te poetsen en toen hij even later terug kwam was hij weg.

Tommie stond voor een van de ramen te piekeren wie de dief wel kon zijn. In de verte zag hij de toren waarop hij was terechtgekomen toen hij naar beneden viel.

Hij dacht ineens weer aan het glanzende rode eitje in het nest en hij vond dat dat verdraaid veel geleken had op een robijn. Zou de vogel de dief zijn? Het kon best!

Eksters en kraaien hielden heel veel van blinkende voorwerpen. Hoe meer hij er over nadacht, hoe meer hij er van overtuigd raakte, dat het eitje in het nest de robijn was.

WILLY WEETAL'S

WEDERWAARDIGHEDEN

DOOR R·M·BRINKERHOFF

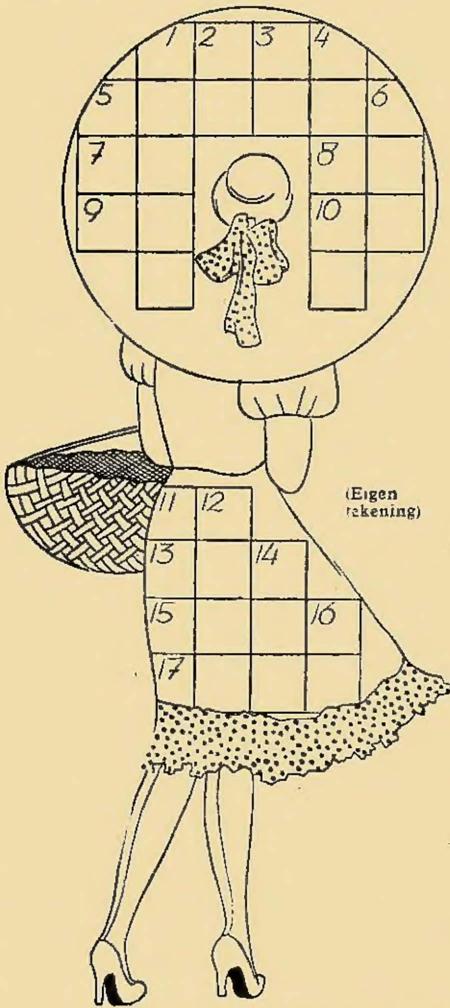

BONT ALLERLEI

(Eigen tekening)

KRUISWOORDRAADSEL

Van links naar rechts:

1. Hij keek door de . . . . van de deur.
5. Geen meisje.
7. Meisjesnaam.
8. Ge.
9. Me.
10. 69 cm.
11. Aanlegplaats voor schepen.
13. Land om een boerderij.
15. Smart.
17. Hij weet geen uitweg meer, hij zit lelijk in de . . . .

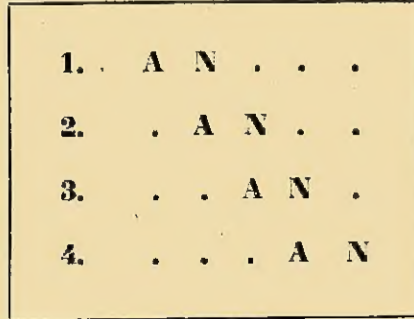
Van boven naar beneden:

1. Op een haas gelijkend dier.
2. Te.
3. Landbouwwerktuig.
4. Neerslag.
5. Smeersel voor de boterham.
6. Rivier in Egypte.
11. Deel van een bloem.
12. De koren . . . . werden gedorst.
14. Tovergodin.
16. Deciliter (afkorting).

AN-PUZZLE

Vul van links naar rechts vier woordjes in, volgens de gegeven betekenis.

1. Niet dezelfde, maar een . . . . .
2. Kippenaanvoerders.
3. Vaak het gevolg van spelen met lucifers.
4. Gewas.

RAADSELTJE

Wat heeft vier pootjes, een kop en een huisje en kan er toch niet uit?

TEKENPLAATJE Eigen tekening

Oplossingen vorig nummer

CIRKELRAADSEL

Van links naar rechts: 1. Paar. 5. Bakker. 7. Er. 8. Es. 9. As. 11. Vaan. 13. Ent. 14. Esp. 15. Pisa. 16. Re. 17. Si. 18. El. 19. Metsel. 22. Baan.

Van boven naar beneden: 1. Pa. 2. Aken. 3. Aks. 4. Re. 5. Brasem. 6. Ransel. 7. Ever. 10. Stal. 12. A.P. 13. Ei. 15. Pisa. 17. Sta. 20. Eb. 21. En.

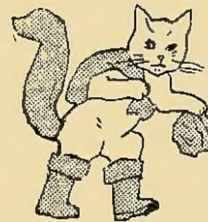
STRIKVRAGEN

1. Om zijn as. 2. De letter l (el). 3. Dakpan.

LEG-PUZZLE

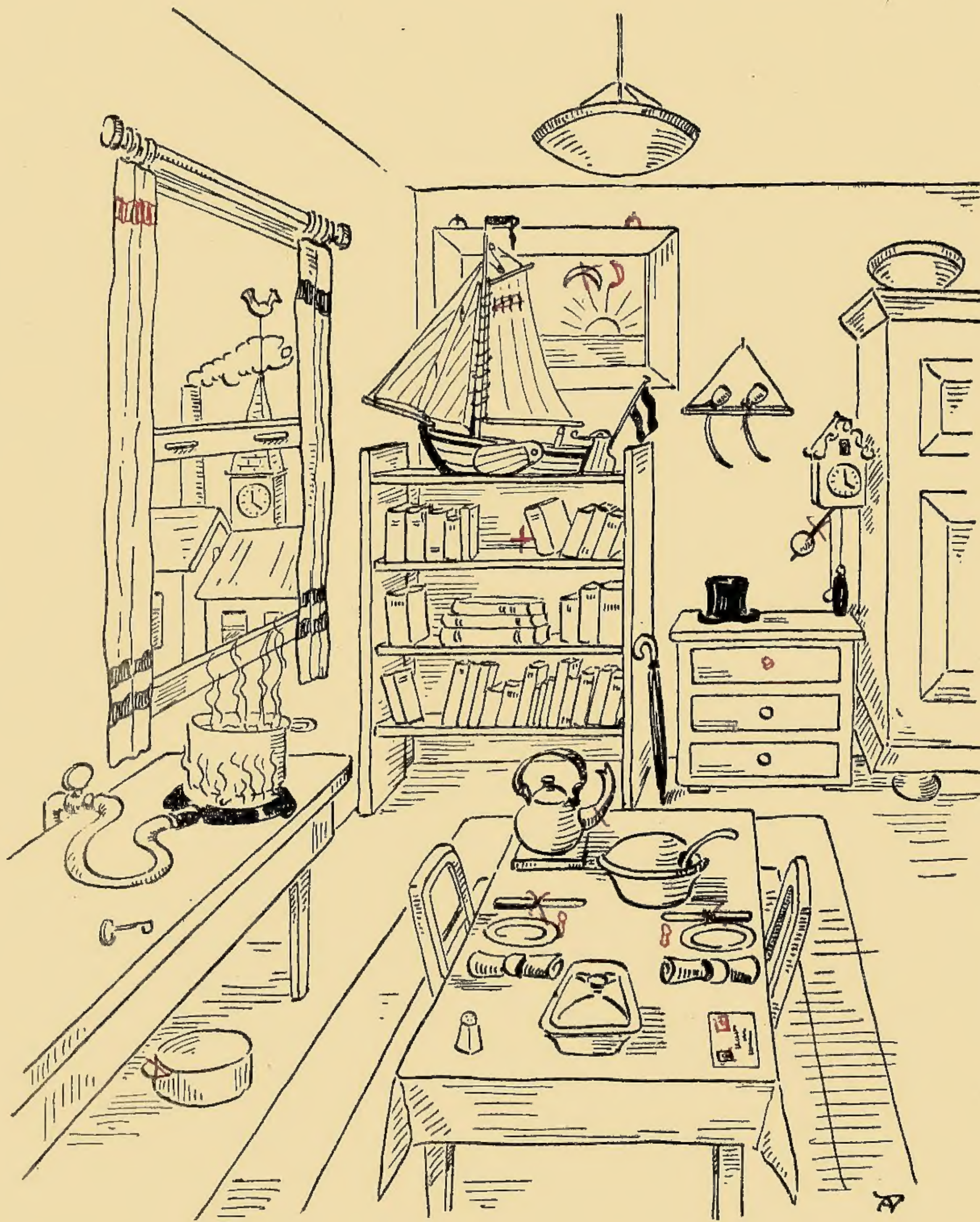

(Eigen tekening

DE GELAARSDE KAT

(Eigen tekening)

(Tekening A. Nolthenius)

WAT ZIET GE?

In deze tekening heeft de ontwerper opzettelijk verschillende fouten gemaakt. Sommige dingen zijn helemaal verkeerd, andere dingen zijn vergeten enz. In totaal zijn er 18 onjuistheden, die je nu eens moet trachten op te sporen. Sommige vallen direct op, andere zie je pas goed, wanneer je even nadenkt en scherpzinnig de tekening bekijkt. Kleinere pukjes, die nog niet overweg kunnen met het opzoeken van die 18 moeilijkheden, kunnen hun hartje ophalen aan het mooi kleuren van de tekening. Maak een lijstje van de gevonden fouten en vergelijk het dan volgende week met het lijstje dat we zelf zullen geven. Inzenden is overbodig, want we plaatsen dit alleen voor de aardigheid en om jullie gelegenheid te geven jullie scherpzinnigheid te toetsen. Kijk goed uit, hoor, want het is niet zo makkelijk om ze alle 18 op te sporen!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

ONDER GELEIDE!

